



Idegen talizmán

Egy összetákolt bódé, most medresze,
 amelyben
 tanítható az úton lét homálya, a török
 menekülttáborba szorított Nap
 nehézkedése az Égen, hogy kire süt most
 jobban és miért. Nincs tanító, a kádi egyetlen
 kezét mutat, *tudjátok-e miért
 teremtette Allah először a kezét, s
 csak utána hozzá az embert? Mert
 a kéz kezét kér, az egyik rögtön a
 másikat, míg az ember nem kér
 rögtön embert. És miért fogja
 előbb elvenni a földről az embert és csak
 utána a kezét? Mert az ember
 után a Föld piszkos
 marad, és el kell a kéznek a
 piszkot takarítania. És miért adott
 az embernek előbb látást és csak utána
 emlékeket? Mert látás nélkül hogy
 emlékezne a tükörre, amiben ott van Allah? És
 miért veszi el előbb a látást és csak azután
 az emlékeket? Mert vakon is
 Allahé a dicsőség. És mi lesz, ha az
 emlékeket is elveszi? Akkor úton leszünk.*

Kötőszövet

Robbantottak megint. Fajon belül
 fajta a fajtát irtja. Fajtiszta
 részvéttel figyelni, hogy *ember*
 maradsz, ellenére ennek, mintha kaucsuk
 száját a szolgának, ahogy gumiajka
 mondja, „igen, uram”, készségesen,
 kéznél levő, praktikus szájalommal,
 mondjuk
 öltönyöd adja rád, s hogy nincs rád
 szabva, hamis mosollyal se jelzi, hangja,
 mint a gyurma, ezt alig lehet. Hogy lenne
 a részvét rád szabva? Szorít, kihíztat.
 Hurkás
 inged idomtalanul domborítja. *Hátezsörnyűt*
 motyogsz, mintha pattogatott kukoricát
 tennél a szádba. Robbantottak megint.
 Negyven láb, húsz gyerek. Srapnelrészletek,
 idődbe akadt szilánkok, gyorsan gyógyuló,
 észre alig vett, alattomos sebek. Testek és
 lelkek keresztöltése. Részvét? Kötőszövet.

G. István László (Budapest, 1972): költő, műfordító. Legutóbbi verskötete: *Repülő szőnyeg* (Magvető, 2015).